

Bylo krásné, svěží, sobotní ráno, téměř na počátku věků. Spřátelené armády ještě neměly ani zdání, že někam vyjedou a hnutí hippies chodilo způsobně do školy netušíce, k čemu je ta pětistá rostlina konopného rodu.

Karůzo, Stýblo a Zmiják seděli na Vršovickém nádraží a čekali na Kylijána. Všichni tři věděli, že příroda si žádá celých mužů a pro pobyt v přírodě byli náležitě vybaveni. Karůzo dovedl svou hrou na kytaru vyloudit slzu v oku i nejdrsnějšímu členu pomocné stráže VeBé, Zmiják dokázal svým úsměvem okouzlit každou průvodčí, a zajistit tak pro všechny bezplatné cestování vlakem a Stýblo měl všechno náhradní oblečení trojmo. V dětství totiž prodělal prakticky všechny známé choroby a kdyby neměl dostatečný počet náhradních oděvů, nebyl by rodiči vypuštěn ani na odpolední vycházku na Petřín.

Takto zajištění vyčkávali naši zálesáci příchod posledního člena výpravy, teoretického trempa Kylijána.

Kyliján totiž na trempu ještě nikdy nebyl. Vždy svým spolužákům záviděl jejich víkendová dobrodružství, ale doma byl veden spíše k učivu než k životu zálesáka. „Jednou jsi premiantem třídy, tak sed' doma a uč se.“ A bylo rozhodnuto.

Ovšem teď, po zkouškách, se nenašel žádný pádný argument pro Kylijánovu trempingovou nepřítomnost.

A tak se stalo, že naši tři lesní muži vyčkávali na toho čtvrtého, který se měl lesním teprve stát.

Když už se čekání stávalo nesnesitelně dlouhým, vypravil se Zmiják na tramvajový ostrůvek vyhlížet Kylijána. Vzápětí se hnál zpátky a křičel:

„To snad nejní možný, všichni pryč, než nás s nim uviděj.“ A sprintoval kamsi do útrob nádraží.

Než se Stýblo s Karůzem stačili rozkoukat, rázným krokem k nim dorazil Kyliján a pravil: „Tak jsem zde, chlapci.“

Stýblo s Karůzem nevěřili svým očím.

Kyliján stál před nimi v odpoledním vycházkovém obleku s kravatou, s kufrem v jedné ruce a s jakýmsi objemným balíkem v ruce druhé. Stýblo a Karůzo střídavě bledli a červenali. Doufali, že si nikdo z nádraží nevšiml, že Kyliján patří zrovna k nim. Marně. Byla sobota ráno a naprostá většina cestujících byla trempskeho rodu. Jeden z nich dokonce vytáhl fotoaparát řka, že něco takového se musí uchovat pro příští generace a počal Kylijána a jeho druhy zběsile fotografovat.

Konečně dorazil vlak. Všichni se vrhli na nástupiště.

Všichni až na Stýbla s Karůzem. Ti se snažili jít co nejdál od Kylijána, ale přesto nemohli neslyšet, jak zdraví ostatní trempy „Dobrý den“, jak byl zvyklý z domova a nebo ještě hůře „Nazdar“, jak byl zvyklý ze Sokola. Zmijáka nikde neviděli, ale pomysleli si, že tu ostudu nevydržel a prchl.

Neprchl. Tedy, ne docela. Zmiják, který se celou tu dobu ukrýval na bezpečném místě, ve stínu obvodního agitačního střediska, vyšplhal na lokomotivu a téměř na kolenou prosil strojvůdce, aby mu dovolil jet na tendru, že do vlaku nemůže a že tu ostudu jinak nepřežije.

Strojvůdce se slitoval, přednosta písknul a vlak se rozjel.

Pražce drncaly a Karůzo začal ladit kytaru. Když byl asi tak v polovině, ozvalo se z rohu kde seděl Kyliján něco neuvěřitelného: "Chaloupko pod horama, co se to stalo s náma..."

Co se stalo s těmi u chaloupky pod horama se však nikdo nedozvěděl. Stýblo vyrazil jako střela a nacpal Kylijánovi do úst provizorní roubík zhotovený z náhradní ponožky. Pak už nic nebránilo klidné a spořádané hudební produkci. Kyliján sice čas od času pantomimicky naznačoval, že se dusí, ale nebezpečí Chaloupky pod horama bylo natolik zjevné, že mu bylo doporučeno ať dýchá nosem.

Ve stanici Dolní Lhota se všichni vyhrnuli ven. A když všichni, tak všichni. Večer se totiž konal výroční oheň na osadě "Voteklý koleno" a směřovali tam všichni trempové, zálesáci, kovbojové, trapeři a vlastně každý, kdo ve vlaku jel. Tedy i Kyliján. Ten byl zbaven roubíku a se stálým úsměvem na tváři se vydal směrem na osadu. Do kroku si sice pohvizdoval něco, co se až nebezpečně podobalo sokolskému pochodu, ale bylo to beze slov a tak to naši zálesáci přešli mlčením.

Cestou na osadu se nestalo nic zvláštního. Tedy, téměř nic zvláštního. Když se totiž zastavilo na svačinu, vytáhl Kyliján z kufru kostkovaný ubrus, tento rozprostřel na pařezu a počal na něj rozkládat kastrůlky převázané utěrkou a mnoha gumičkami.

Lesem zavonělo pečené maso a zatímco si okolní trempové plnili žaludky chlebem se sádlem, v lepším případě se škvarkovou pomazánkou, Kyliján si na porcelánový talíř s kytičkami nasázel vepřo-knedlo-zelo, popřál ostatním dobrou chuť a pustil se do jídla.

Když dojedl a zapil to pivem z láhve s patentním uzávěrem, zabalil vše zpět do kufru a s úsměvem na tváři se vydal dále na cestu. Za sebou zanechal palouk plný trempů, kteří měli tak udivený výraz, že to tam vypadalo jako na hromadné prohlídce u zubaře.

Karůzo, Stýblo a Zmiják se rozhodli, že se na osadu snad raději podhrabou.

Když dorazili na osadu zjistili, že jediné místo u ohně je, kupodivu, pouze vedle nepřehlédnutelné postavy v obleku. Naši zálesáci pochopili, že je to osud a mlčky se ke Kylijánovi připojili.

Oheň zaplál, všichni se postavili a počali zpívat píseň. Kyliján píseň neuměl a tak si sedl. Vzápětí byl zase na nohou, protože Zmiják to už nevydržel a nabral ho bodlem přímo do pr... do odvrácené strany.

To se ovšem Kylijánovi vůbec nelíbilo a chtěl protestovat, stále ještě za zpěvu oné první písně, vyfasoval toho dne již druhý roubík.

Oheň plápolal a Kyliján, který byl po úvodní písni zbaven roubíku pojídal jablko. Dojedl a zbyl mu v ruce ohryzek. Nechtěl dělat v okolí nepořádek se zvedl, popošel až k ohni a hodil ohryzek přímo do plamenů.

Když se po chvíli drápal z potoka netušil, kde se v lidech bere tolik nervozity.

Noc krásně ubíhala, oheň praskal a zpívalo se mnoho písni. Kyliján sice opět žádnou z nich neznal, ale pro jistotu se postavil pokaždé, když zazněl první akord. Když na stromech zazněl první ptačí zpěv, počali se všichni ukládat ke spánku kolem ohně. Oheň pomalu dohasínal a tak si i Kyliján, znaven svým prvním trempským dnem, rozbalil spaní a vzápětí usnul.

Karůzo, Stýblo a Zmiják, kteří si pro udržení vlastního duševního zdraví udělali ležení úplně jinde, se kolem poledního vraceli k ohništi pro Kylijána.

Přece jenom je to kamarád a navíc jeho rodičům slíbili, že ho v pořádku dopraví zpět domů.

Když k ohništi došli, zkameněli hrůzou.

Kyliján ležel uprostřed louky v pruhovaných péřových duchnách a na hlavě měl čepičku se štrápcem.

Všichni tři zapomněli na svůj slib a dali se na bezhlavý útěk, když v tom je zastavil hromový hlas:

"Mládenci, něco jste si tady nechali."

Johnny Podágra, šerif osady Voteklý koleno, šťouchal do Kylijána dvoumetrovou tyčí, nechtěje se pruhovaných duchen ani dotknout.

Když se probuzený Kyliján vysoukal z peřin a všichni uviděli, že má kromě čepičky se štrápcem i elegantní flanelovou noční košili, Karůzo, Stýblo a Zmiják bleskovou rychlostí pomohli Kylijánovi zabalit a hnali ho před sebou na nádraží, aby stihli dřívější vlak než všichni ostatní.

Cesta zpět do Vršovic proběhla mlčky. Karůzovi, Stýblovi a Zmijákovi po právě proběhlém víkendu opravdu nebylo do řeči a Kyliján dostal preventivní roubík už na zastávce. Ve Vršovcích se naši tři zálesáci kvapně rozloučili s Kylijánem a rozhodli se, že takový zážitek je třeba spláchnout trochou zrzavé vody.

Po druhé zrzavé vodě se jim začala vracet barva do tváří a po čtvrté zrzavé vodě Zmiják odvážně prohlásil, že to nebyl za takový špatný víkend. Po páté zrzavé se k tomuto názoru přiklonili i ostatní.

Když si při šesté zrzavé vodě znovu vyprávěli některé právě proběhlé události a radovali se, že už to mají za sebou, celá hospoda náhle ztichla.

Ve dveřích se objevila postava ve vycházkovém obleku a ve vzduchu zůstala viset neskutečná objednávka. "Pane hostinský, jeden čaj s mlékem.

A dejte mi to támhle ke kamarádům."